

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Bc. et Bc. L. K.**, zast. JUDr. Ing. Martinem Dirhanem, advokátem, se sídlem Chvalova 1696/10, Praha, proti žalovanému: **rektor Masarykovy univerzity**, se sídlem Žerotínovo nám. 617/9, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2022, č. j. MU-IS/49205/2022/1642617/Prf-16, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 12. 2024, č. j. 31 A 8/2023-105,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Děkan Právnické fakulty Masarykovy univerzity (dále jen „děkan“) rozhodnutím ze dne 1. 3. 2022, č. j. MU-IS/49205/2022/1642617/PrF-6 (dále jen „rozhodnutí děkana“), nepovolil žalobci výjimku z čl. 12 odst. 6 Studijního a zkušebního řádu Masarykovy univerzity (dále jen „studijní a zkušební řád“), žalobci tedy nevzniklo právo zápisu do 12. semestru studia (jaro 2022), a současně podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), a čl. 15 odst. 1 písm. b) studijního a zkušebního řádu, ukončil žalobci studium ve studijním programu Právo a právní věda (magisterský studijní program), obor Právo, ke dni právní moci tohoto rozhodnutí.

[2] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí děkana.

II.

[3] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který ji zamítl shora označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“).

[4] Krajský soud dospěl k závěru, že ani rozhodnutí děkana, ani napadené rozhodnutí nevykazuje formální a obsahové nedostatky a obě tato rozhodnutí splňují požadavky vyplývající z § 67 až § 69 správního řádu. Neuvedení konkrétního znění studijního a zkušebního řádu v těchto rozhodnutích nemohlo zasáhnout do žalobcových práv (a takový zásah ani žalobce netvrdil), neboť správní orgány jsou povinny rozhodovat podle právních předpisů ve znění platném a účinném v okamžiku jejich rozhodování a nadto se relevantní ustanovení ve dvou po sobě jdoucích změnách studijního a zkušebního řádu nelišila. Za nedůvodnou považoval krajský soud i výtku ohledně absence označení správního orgánu, který rozhodoval v prvním stupni, neboť skutečnost, že jej vydal děkan právnické fakulty Masarykovy univerzity z obsahu tohoto rozhodnutí plyne, aniž je nezbytně třeba, aby tyto údaje byly součástí výrokové části rozhodnutí. Stejně tak byl řádně ve výroku rozhodnutí děkana označen i žalobce jako účastník řízení. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů považoval krajský soud za dostatečně jasná, určitá a srozumitelná.

[5] Krajský soud sice dílem žalobci přisvědčil v tom, že v rozhodnutí děkana nejsou uvedena kompetenční ustanovení, podle nichž byl příslušný k rozhodnutí o ukončení studia, to však přesto nemohlo vést k pochybnostem o věcné či místní příslušnosti správních orgánů, neboť děkan i rektor jsou jedinečnými a nezaměnitelnými monokratickými správními orgány. Ani uvedenou námitku proto nepovažoval za důvodnou.

[6] Krajský soud nepřisvědčil ani tvrzenému porušení základních zásad správního řízení, jichž se měly správní orgány dopustit. K namítanému rozporu rozhodnutí děkana se zásadou rovnosti či diskriminace žalobce neuvedl detailnější argumentaci. Porušení uvedených zásad krajský soud nedovodil ani z nepodloženého žalobcova tvrzení o tom, že v jiných případech bylo žádosti studenta o udělení třetí výjimky ze studijního a zkušebního řádu (o niž žádal žalobce) vyhověno. Namítané odchýlení se správních orgánů od rozhodovací praxe totiž žalobce taktéž blíže argumentačně nerozvedl a krajský soud jej neshledal.

[7] Za neopodstatněnou považoval krajský soud také žalobní argumentaci o nezákonnosti Pokynu Právnické fakulty MU č. 5/2020 (ze dne 15. 5. 2020) a č. 2/2021 (ze dne 11. 1. 2021) k řešení technických problémů při distančním ukončování předmětů (dále jen „pokyny děkana“). Tyto pokyny je děkan oprávněn vydávat podle § 28 odst. 1 zákona o vysokých školách. V daném případě se ale nezabývaly distanční účastí na výuce a technickým vybavením studentů při výuce, k čemuž směřovala žalobcova tvrzení. Tyto pokyny tak nemohly mít vliv na výsledek správního řízení. Pokyny děkana se týkaly výlučně distančního ukončování předmětů zápočtem, kolokviem nebo zkouškou a z ničeho nevyplývá, že by měl žalobce problém s ukončením některého z předmětů distanční formou z důvodu nesplnitelných požadavků uvedených v těchto pokynech. Navíc ani rozhodnutí děkana, ani napadené rozhodnutí nebylo založeno na jejich aplikaci. Otázku, zda pokyny děkana došlo k omezení akademických svobod podle § 4 zákona o vysokých školách, pak považoval krajský soud za nerozhodnou pro posouzení věci.

pokračování

[8] Ukončení žalobcova studia neshledal krajský soud nezákonným. Poukázal na to, že žalobcovo studium bylo ukončeno proto, že nesplnil podmínku podle čl. 12 odst. 1 písm. a) studijního a zkušebního řádu (neukončil úspěšně všechny opakované předměty). Současně mu nebyla udělena výjimka pro zápis do dalšího, tedy 12. semestru studia. Důvodem ukončení studia konkrétně bylo neúspěšné ukončení opakovaných předmětů MP1003K Diplomový seminář – projekt (dále také jen „diplomový seminář“) a FSpS:p991 Tělesná výchova – Posilovny (dále také jen „tělesná výchova – posilovny“). Z uvedeného důvodu se krajský soud více nezabýval otázkou ukončení předmětu MP904Z Právo životního prostředí II – seminář (proto neprováděl ani k tomu navržený důkaz výsledkem doc. J.) a také předmětu MV915K Správní soudnictví (žalobce požádal o povolení neopakovat tento předmět a jeho zápis byl zrušen). Krajský soud poukázal na to, že ve vztahu k předmětům diplomový seminář a tělesná výchova – posilovny žalobce až do ústního jednání u krajského soudu ničeho netvrdil, k nově u jednání uplatněné argumentaci však pro její opožděnost nemohl přihlížet. Důvodem nezákonnosti napadeného rozhodnutí nemohlo být ani žalobcovo přesvědčení o tom, že nemělo smysl plnit předmět diplomový seminář. Bez významu pro posouzení věci byly podle krajského soudu i námitky týkající se naplnění podmínky čl. 12 odst. 1 písm. b) studijního a zkušebního řádu (dosažení potřebného počtu kreditů), neboť žalobcovo studium bylo ukončeno z důvodu nesplnění podmínky vyplývající z čl. 12 odst. 1 písm. a) téhož řádu. Neukončení daných předmětů navíc nebylo možné svádět na nedostatek technického vybavení, jak žalobce namítal, neboť k účasti na předmětu tělesná výchova - posilovny nebylo již z jeho podstaty potřeba počítačové vybavení a k předmětu diplomový seminář z napadeného rozhodnutí vyplývalo, že nebyl rozvrhován a pravidelná účast na něm nebyla vyžadována.

[9] Nakonec se krajský soud zabýval tvrzenou nezákonností rozhodnutí o neudělení výjimky ze studijního a zkušebního řádu, které přezkoumal jako podkladové rozhodnutí. Připomněl, že na udělení této výjimky žalobce nemá právní nárok, nemohl tudíž legitimně očekávat, že mu bude udělena. Rozhodování o ní se přitom uskutečňuje v rámci správního uvážení. Správní orgány obou stupňů dostatečně a srozumitelně popsaly důvody, pro které k udělení (v pořadí třetí) výjimky nedošlo. Z jejich rozhodnutí neplyne zneužití správního uvážení, ani z nich nejsou zjevné prvky libovůle, nerovnosti či diskriminace. Ze správního spisu naopak vyplývá přívětivý přístup univerzity k žalobci, která mu již dříve dvě výjimky ze studijního a zkušebního řádu povolila. Žalobce nevyužil nadstandardní podmínky poskytnuté ze strany univerzity. Žalobcem namítaný nedostatek technického vybavení (s ohledem na skutečnost, že studium probíhalo v době pandemie SARS CoV-2) nemůže obstát proto, že řadu dalších předmětů ukončil jak zápočtem, tak zkouškou.

III.

[10] Proti napadenému rozsudku se žalobce (dále jen „stěžovatel“) brání kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Stěžovatel namítá, že se krajský soud zabýval neudělením výjimky pro zápis do 12. semestru studia pouze v rámci přezkumu této části rozhodnutí děkana jako podkladového rozhodnutí. Rozhodnutí děkana je však nedostatečně odůvodněno, což působí jeho nepřezkoumatelnost, a tudíž i nezákonnost. Nedostatky jeho odůvodnění nahradil až žalovaný v napadeném rozhodnutí, čímž došlo k eliminaci dvouinstančního správního řízení. V době podání odvolání nebylo rozhodnutí děkana způsobilé přezkumu.

[12] Napadený rozsudek stěžovatel považuje za nesrozumitelný proto, že v jeho odst. 26. krajský soud sice uvedl, že v rozhodnutí děkana nejsou uvedena kompetenční ustanovení, avšak přesto tento nedostatek nepovažoval za vadu zakládající důvod pro jeho zrušení. Absence konkrétních zákonem předvídaných a vyžadovaných formálních náležitostí však podle stěžovatele zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí děkana. Adresát rozhodnutí není povinen dohledávat a domýšlet, zda je kompetence správního orgánu dána či nikoliv.

[13] Za nesprávné považuje stěžovatel závěry krajského soudu vyslovené v odst. 30. a 31. napadeného rozsudku. Krajský soud přehlíží logickou návaznost stavu vyvolaného pokyny děkana a důvody pro ukončení stěžovatelova studia. Kdyby neexistovaly tyto pokyny a nedošlo k omezení prezenční výuky, nedošlo by v případě stěžovatele k neúspěšnému ukončení předmětů v návaznosti na jeho neúčast na výuce. Závěr o tom, že pokyny nesouvisí s přezkoumávanými správními rozhodnutími, plyne z izolovaného pohledu na věc a z formalistického přístupu krajského soudu k věci. Výuka předchází a je nutným předpokladem pro ukončení předmětu. Jestliže neexistoval jiný pokyn nebo norma upravující distanční výuku, a pokyny děkana se na výuku nevztahovaly (jak dovodil krajský soud), pak byl stěžovateli odepřen přístup ke vzdělání. Nezodpovězená otázka nezákonnosti pokynů děkana, resp. dovozená absence pokynů děkana upravující distanční výuku v době zákazu prezenční výuky, činí napadený rozsudek nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

[14] Stěžovatel také poukazuje na to, že krajský soud vykládá čl. 20 odst. 1 studijního a zkušebního řádu příliš formalisticky. Stěžovatel sice formálně vyčerpal možnosti podle čl. 18 odst. 2, resp. čl. 19 odst. 2 téhož řádu, materiálně však nikoliv. Formální zápis předmětu a jeho neúspěšné ukončení v době, kdy je omezen přístup do budovy, do výuk a tím i ke vzdělání, je jen nepřilíh argumentačně kvalitním zdůvodněním odepření přístupu ke vzdělání.

[15] Za přepjatý formalismus a diskriminaci považuje stěžovatel skutečnost, že neúspěšné ukončení předmětu tělesné výchovy - posilovny vedlo k ukončení studia v magisterském studijním programu Právo a právní věda, obor Právo, jelikož se jedná jen o doplňkový předmět. Řada studentů si tento předmět ani nezapíše a neabsolvuje jej, neboť je z něj osvobozena ze zdravotních důvodů. Stěžovatel nadto již v žádosti o výjimku uváděl, že výuka tohoto předmětu probíhala až ve zkouškovém období semestru podzim 2021 a vzhledem k tomu, že v prosinci 2021 prodělal onemocnění koronavirem, podle jeho ošetřujícího lékaře nebylo žádoucí, aby se jeho výuky účastnil. S vyučujícími se dohodl na jeho náhradním splnění v dalším semestru. Během výukového období v semestru podzim 2021 navíc absolvoval podobný předmět FSpS: p9015 Tělesná výchova – Posilování s olympijskou činkou. V předchozích výukových obdobích byla navíc výuka tělocviku online, distanční formou a s nulovými požadavky na fyzickou zdatnost.

[16] K předmětu diplomový seminář dále stěžovatel uvádí, že studoval od jara 2020 v nejistotě, považoval proto za riskantní předložit závěrečnou diplomovou práci v situaci, kdy nebylo zřejmé, kdy a zda vůbec bude moci přistoupit ke složení státní závěrečné zkoušky, čemuž předchází předložení diplomové práce. Neměl-li stěžovatel ukončeny povinné předměty podle studijního plánu, pak nebylo logické, aby předkládal závěrečnou diplomovou práci. Z toho stěžovatel dovozuje, že důvodem k ukončení studia bylo

pokračování

neabsolvování předmětu tělesné výchovy – posilovny, který byl dobrovolným předmětem, který si šetřil na konec studia jako příjemný bonus. Neukončení předmětu tělesné výchovy – posilovny jakožto stěžejního důvodu vyplývá rovněž z odst. 40. napadeného rozsudku. Krajský soud taktéž nesprávně zjistil skutkový stav věci, neboť dovodil, že k účasti na uvedeném předmětu nebylo třeba počítačového vybavení. Stěžovatel však opakovaně poukazoval na to, že od jara 2020 neprobíhala výuka, tedy ani tělesná výchova, standardně. Krajský soud ani nezjišťoval, proč si stěžovatel vypůjčil od univerzity notebook až v semestru podzim 2021.

[17] Krajský soud podle stěžovatele nezohlednil jeho tvrzení, že se i přes složité studijní podmínky při distanční výuce v době pandemie snažil úspěšně ukončit předměty, potažmo celé studium. Zůstaly mu však jednotlivé předměty, u kterých vyučující nereagovali na jeho e-maily a nesdělili mu podmínky pro jejich ukončení. K tomu mu nemohl pomoci ani individuální studijní plán, na který odkazoval krajský soud. Navíc krajský soud neuvedl, jak mohl efektivně stěžovatel individuální studijní plán využít, čímž opět zatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti. Jak plyne ze správního spisu, stěžovatel se snažil s vyučujícími spojit, taktéž řešil své vybavení k distanční výuce s IT oddělením univerzity. Z uvedeného důvodu za nesprávný považuje závěr krajského soudu obsažený v odst. 45. napadeného rozsudku, v němž stěžovateli vytkl, že neřešil, že vyučující na jeho žádosti nereagovali. Stěžovatel poukazuje i na to, že během studia získal 305 kreditů, přičemž pro úspěšné absolvování magisterského studijního programu postačí zisk 300 kreditů.

[18] Závěrem stěžovatel namítá, že ač navrhl důkazy listinami a svědeckými výpověďmi, krajský soud těmto návrhům nevyhověl a důkazy bez potřebného odůvodnění neprovedl. Pochybil i v tom, že stěžovatele nepoučil ve smyslu § 118a o. s. ř., že některá skutečnost nebyla prokázána a že ohledně některých tvrzení stěžovatel neunáší břemeno. Uvedeným postupem zatížil své řízení vadou, která vedla k nesprávně zjištěnému skutkovému stavu a v důsledku toho k nesprávnému právnímu závěru.

IV.

[19] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje se závěry krajského soudu obsaženými v napadeném rozsudku. Navrhuje kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou.

[20] Odkazuje na úpravu podmínek výuky a dokončování předmětů za použití nástrojů distančního způsobu komunikace v dotčeném období (výuka probíhala v souladu s § 95c zákona o vysokých školách) a blíže vysvětluje náplň a ukončení předmětu diplomový seminář, který je zaměřen na přípravu diplomové práce, zejména zadání jejího tématu a plánování průběhu její tvorby. Předmět je ukončován kolokviem, nikoliv zápočtem za odevzdání závěrečné práce. Část diplomové práce, její teze či prezentace má být odevzdávána až v dalším předmětu MP1004K – Diplomový seminář I (který si žalobce poprvé zapsal v semestru jaro 2021). Dokončení a odevzdání diplomové práce je pak náplní předmětu MP1006Z Diplomová práce (taktéž zapsaného poprvé v semestru jaro 2021). Obhájení diplomové práce je součástí řádného ukončení studia. Ze správního spisu i z vyjádření žalobce vyplývá, že stěžovatel neměl v době ukončení studia v 11. semestru (podzim 2021) zvolené téma diplomové práce, nepracoval na ní, a prokazatelně tak nesměřoval k řádnému ukončení studia.

V.

[21] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[22] Nejvyšší správní soud předesílá, že rozšířený senát nedávným usnesením ze dne 1. 10. 2025, č. j. 8 Ads 164/2022-97, sjednotil dosavadní roztržštěnou praxi správních soudů v označování žalovaných správních orgánů v řízeních o žalobách proti úkonům či nečinnostem orgánů právnických osob, kterým dle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. bylo zákonem svěřeno rozhodování o právech a povinnostech jednotlivců. Rozšířený senát především poukázal na závěry vyplývající z jeho předchozího usnesení č. j. Nad 288/2014-58 s tím, že je nutno je aplikovat bez ohledu na to, zda se jedná o orgány státu nebo o orgány jiných osob s právní subjektivitou /srov. bod 44.: *V oblasti rozhodování ve veřejné správě pak není rozhodující, zda taková entita je samostatně nadána právní osobností (subjektivitou), jak ostatně předpokládá již zákonný text v § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Klíčové je pouze to, že jí – a pouze jí – zákon svěřil specifické rozhodovací pravomoci. V tomto smyslu je stejným svazkem kompetencí jako jakýkoliv jiný správní orgán ve veřejné správě.*/ Přeneseno *mutatis mutandis* na posuzovanou věc (srov. též bod 57. cit. usnesení rozšířeného senátu č. j. 8 Ads 164/2022-97), ohledně určení žalovaného správního orgánu je rozhodující, komu zákon svěřuje působnost v dané věci rozhodnout. Podle § 68 odst. 5 zákona o vysokých školách, ve znění účinném do 28. 2. 2025, *odvolacím správním orgánem je rektor*. Z toho jasně vyplývá, že v posuzované věci je žalovaným rektor Masarykovy univerzity, který též skutečně napadené rozhodnutí vydal. Proto Nejvyšší správní soud jako se žalovaným jednal právě s rektorem a označil jej tak v záhlaví tohoto rozsudku. Jestliže krajský soud nesprávně za žalovaného označil Masarykovu univerzitu, nepředstavuje to vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zejména s ohledem na to, že v průběhu celého soudního řízení za žalovaného jednala zaměstnankyně přímo k tomu pověřená rektorem (č. 1. 22 spisu krajského soudu).

[23] Kasační stížnost není důvodná.

[24] Nejvyšší správní soud se prvotně zabýval stěžovatelem namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Podle stěžovatele je napadený rozsudek jednak nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost spočívající ve vnitřní rozpornosti. Krajský soud sice v odst. 26. napadeného rozsudku přisvědčil namítané absenci uvedení kompetenčních ustanovení § 68 odst. 1 písm. g) správního řádu ve spojení s § 28 odst. 1 zákona o vysokých školách v rozhodnutí děkana, přesto ale tuto námitku vzápětí označil za nedůvodnou. Nedostatek důvodů napadeného rozsudku pak stěžovatel spatřuje v tom, že krajský soud nevysvětlil, jaký vliv má jím dovozená absence pokynů děkana upravujících výuku v době zákazu prezenční výuky a také se nedostatečně vypořádal s namítanou nezákonností pokynů děkana.

[25] Problematikou nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí se Nejvyšší správní soud zabýval v řadě svých dřívějších rozhodnutí (viz například rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44 a řada dalších). Co se týče nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů, pod tento termín je nutno podřadit nedostatek důvodů skutkových. Bude se typicky jednat o případy, kdy soud opřel

pokračování

rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.

[26] Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vůbec soud rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl, nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. O nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost lze hovořit také tehdy, je-li odůvodnění rozhodnutí krajského soudu vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007-107).

[27] Odůvodnění napadeného rozsudku výše uvedeným požadavkům na přezkoumatelnost vyhovuje. Krajský soud shrnul skutkový stav věci, podřadil jej pod právní normy na věc dopadající a jeho závěry o stěžejních sporných otázkách jsou jasné, srozumitelné a vnitřně bezrozporné. Opomenuta nebyla žádná ze včas uplatněných žalobních námitek. Již jen z toho, že stěžovatel obsáhle brojí proti odůvodnění napadeného rozsudku, je zjevné, že namítanou nepřezkoumatelností (pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů) netrpí.

[28] Jedná-li se o odkazovaný odst. 26. napadeného rozsudku, v něm sice krajský soud poukázal na pochybení spočívající v tom, že děkan neuvedl ve svém rozhodnutí kompetenční oprávnění, na základě kterých rozhodnutí vydal, následně však vysvětlil, proč toto dílčí pochybení nepovažoval za vadu s vlivem na zákonnost uvedeného rozhodnutí. Takové odůvodnění není vnitřně rozporné, nýbrž naopak je zcela srozumitelné. Pokud stěžovatel se závěry krajského soudu v tomto ohledu nesouhlasí, nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku (pro nesrozumitelnost) to nezakládá. Ke správnosti uvedeného závěru pak stěžovatel v kasační stížnosti ničeho nenamítal.

[29] Se stěžovatelem nelze souhlasit ani v tom, že krajský soud nedostatečně odůvodnil následky absence pokynů děkana k úpravě distanční výuky v době pandemie onemocněním Covid-19. Takovou námitkou ve své žalobě stěžovatel neuplatnil, krajský soud tudíž nebyl povinen se jí zabývat. Krajský soud se v napadeném rozsudku k pokynům děkana vyjádřil v odst. 30. a 31. tak, že tyto pokyny se vztahovaly k distančnímu ukončování předmětů, nikoliv k nárokům na studenty v rámci distanční výuky. Uvedená kasační námitka je tak zcela zavádějící a ve své podstatě nereaguje na závěry krajského soudu, které k pokynům děkana vyslovil na půdorysu včas uplatněných žalobních bodů. Stejně tak stěžovatel v žalobě netvrdil ničeho ve vztahu k individuálnímu studijnímu plánu, ač nyní krajskému soudu vytýká, že jeho nedostatečné využití stěžovatelem měl v napadeném rozsudku blíže odůvodnit. Krajský soud pouze v odst. 45. napadeného rozsudku poukázal na to, že stěžovatel netvrdil, že by se snažil řešit absenci reakcí vyučujících na jeho požadavky (např. v podobě oslovení nadřízených těchto vyučujících) ohledně možnosti úspěšného ukončení jednotlivých předmětů s ohledem na individuální studijní plán, který stěžovatel měl, tudíž uvedené jde k jeho tíži. Nebylo však povinností krajského soudu se k individuálnímu studijnímu plánu více vyjadřovat, neuplatnil-li k tomu stěžovatel včasnou žalobní námitku.

[30] Stěžovatel dále krajskému soudu vytýká, že se blíže nezabýval rozhodnutím děkana a věnoval se mu pouze ve vztahu k neudělení výjimky pro zápis do 12. semestru, přitom ale

pominul, že jde o rozhodnutí, které je nedostatečně odůvodněné, tedy nepřezkoumatelné. Tyto nedostatky odstranil až žalovaný v napadeném rozhodnutí, což však popírá dvojinstančnost správního řízení.

[31] Ani v uvedeném však nelze stěžovateli přisvědčit. Krajský soud se v odst. 23. až 28. věnoval tvrzeným formálním i materiálním nedostatkům obou správních rozhodnutí, přičemž uzavřel, že jsou jasná, určitá a srozumitelná, je z nich patrné, o čem bylo rozhodováno, jaké právní předpisy byly aplikovány i jaké důvody vedly děkana i žalovaného k jejich závěrům. Tedy otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí děkana i napadeného rozhodnutí se zabýval a nelze mu v tomto směru ničeho vytknout.

[32] Stěžovatel ostatně ani netvrdí, v čem konkrétně má nepřezkoumatelnost rozhodnutí děkana spočívat, resp. jaké jsou nedostatky odůvodnění tohoto rozhodnutí. Nejvyšší správní soud tak pro úplnost uvádí, že výše v odst. [24] a [25] uvedené judikaturní závěry týkající se nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí jsou plně použitelné i na správní rozhodnutí a závěry, které krajský soud k otázce přezkoumatelnosti obou správních rozhodnutí vyslovil, této judikatuře plně korespondují. Rozhodnutí děkana obsahuje shrnutí stěžovatelovy žádosti i důvody, které děkana vedly k nepovolení výjimky a následnému ukončení studia. Důvody, pro které toto rozhodnutí děkan přijal, v jeho rozhodnutí nechybí a jsou také srozumitelné.

[33] Nad rámec právě uvedeného Nejvyšší správní soud k namítané absenci dvojinstančnosti poukazuje na svoji judikaturu, v níž dovodil, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí o odvolání tvoří jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2010, č. j. 2 As 83/2009-239, nebo ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56), tudíž odvolací správní orgán může zhojit dílčí nedostatky prvostupňového správního rozhodnutí, pokud takové vykazuje.

[34] Co se namítané absence kompetenčního ustanovení v rozhodnutí děkana týče, pak určitá nepřesnost či opomenutí některých údajů ve výrokové části (např. odkaz na příslušné ustanovení právního předpisu) nemá sama o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí, pokud jinak bylo vydáno v mezích zákonem stanovené kompetence a zákonem stanoveným způsobem a obsahovalo ostatní podstatné náležitosti rozhodnutí. Ačkoliv děkan ve výrokové části rozhodnutí neuvedl kompetenční ustanovení, podle něhož byl oprávněn rozhodovat, v řízení nevyvstaly žádné pochybnosti o tom, že byl věcně a místně příslušným správním orgánem pro rozhodování o ukončení studia. Stěžovatel ostatně ve správním ani v soudním řízení nevyjádřil žádnou pochybnost o tom, že by děkan touto kompetencí nedisponoval. Jak také krajský soud správně připomněl, děkan fakulty je jedinečným monokratickým správním orgánem. Uvedený formální nedostatek proto nemohl nikterak ovlivnit zákonnost rozhodnutí děkana. Nejvyšší správní soud proto i tuto námitku ve shodě s krajským soudem shledává nedůvodnou (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 Ads 96/2011-118, či ze dne 10. 9. 2015, č. j. 7 Azs 166/2015-48).

[35] Krajský soud nezatížil řízení ani vadou spočívající v neprovedení navržených důkazů, jak také v obecnosti stěžovatel namítá. V žalobě navrhoval důkaz pokyny děkana, které krajský soud provedl a učinil z nich závěry v odst. 30. až 31. napadeného rozsudku a odůvodnil i to, proč neprovedl výsledky doc. J. (viz odst. 39. napadeného rozsudku).

pokračování

Stěžovatel netvrdí, jaké další důkazy, s nimiž se krajský soud nevypořádal, navrhoval. V odpovídající míře obecnosti této kasační námitky Nejvyšší správní soud shrnuje, že uvedenou vadu řízení před krajským soudem neshledal (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, nebo též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-8 a další).

[36] Stěžovateli nelze přisvědčit ani v námitce, podle níž jej měl krajský soud poučit o tom, že neuvádí rozhodné skutečnosti či že nenavrhuje důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení ve smyslu § 118a odst. 1 a odst. 3 o. s. ř. (ve spojení s § 64 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud však již v rozsudku ze dne 8. 6. 2016, č. j. 5 As 140/2015-41, dovodil, že „[k]rajský soud nebyl povinen stěžovateli před rozhodnutím ve věci poskytovat poučení, že jeho tvrzení dosud prokázána nebyla a vyzývat jej k doplnění důkazních návrhů. V této souvislosti v úvahu přicházející § 118a o. s. ř., týkající se poučovací povinnosti soudu, nelze v řízení před správními soudy aplikovat, neboť účastníci tohoto řízení i soudy samotné jsou oproti civilnímu řízení při jednání v odlišné situaci. Účastníkům řízení jsou v okamžiku, kdy je žaloba proti rozhodnutí správního orgánu přípustná, známy právní názory správních orgánů. Po podání žaloby jsou pak před jejím projednáním účastníkům k dispozici závěry správních orgánů podložené správním spisem, názory účastníků správního řízení a názor žalobce. Vzhledem k uvedené rozdílné pozici při jednání, dispoziční zásadě a zásadě koncentrace řízení, již tedy není nutné jednání před správními soudy formalisticky procesně svazovat tak, jak činí § 118a o. s. ř.“ Krajský soud tak svým postupem nezatížil řízení stěžovatelem uváděnou vadou spočívající v absenci uvedeného poučení.

[37] Nejvyšší správní soud shrnuje, že napadený rozsudek je srozumitelný, důvody v něm nechybějí a krajský soud se v řízení nedopustil žádné vady s vlivem na zákonnost napadeného rozsudku. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tudíž není naplněn.

[38] Před posouzením dalších kasačních námitek Nejvyšší správní soud považuje za vhodné shrnout skutečnosti vyplývající ze správního spisu, a to s ohledem na to, že stěžovatel v kasační stížnosti namítá mimo jiné i nedostatečně zjištěný skutkový stav věci [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

[39] Stěžovatel byl přijat k prezenčnímu studiu v magisterském studijním programu Právo a právní věda ve studijním oboru Právo na Právnické fakultě Masarykovy univerzity od akademického roku 2016/2017. Žádostí ze dne 14. 2. 2018 požádal o výjimku ze studijního a zkušebního řádu pro zápis do semestru jaro 2018 z důvodu nesplnění opakovaných předmětů MP103Zk Obecné právní dějiny a MP108Z Jazyk I.1. - němčina pro právníky. Tuto žádost odůvodnil pochybeními na jeho straně. Výjimka mu byla povolena rozhodnutím děkanky ze dne 1. 3. 2018.

[40] Následně byl stěžovateli pro 10. semestr v akademickém roce 2020/2021 povolen individuální studijní plán rozhodnutím proděkanky pro magisterské studium ze dne 30. 6. 2021. Předměty zapsané pro semestr jaro 2021 bylo stěžovateli umožněno ukončit i v průběhu letních prázdnin, a to až do 10. 9. 2021. V odůvodnění rozhodnutí proděkanka uvedla, že stěžovateli tento plán umožnila z důvodu jeho problémů s připojením do seminární výuky pro nefunkčnost jeho přístupu přes MS Teams, které se snažil řešit s vyučujícími i s IT podporou, s přihlédnutím k distanční formě výuky i snaze stěžovatele

situaci vyřešit účastí na výuce za pomoci připojení v PC učebnách, dokud nebyly uzavřeny. V rozhodnutí proděkanka zmínila, že uvedené bylo možné řešit zapůjčením notebooku.

[41] Posléze bylo stěžovateli ukončeno studium pro neukončení opakovaných předmětů MP409Zk Jazyk I.4. - angličtina pro právníky, MP803Z Mezinárodní právo veřejné I, MP805Z Právo životního prostředí I, FSpS:p987 Tělesná výchova – Sebeobrana rozhodnutím děkana ze dne 5. 10. 2021. Na uvedené rozhodnutí reagoval stěžovatel žádostí ze dne 6. 10. 2021 o udělení další výjimky, kterou odůvodnil opět svým pochybením a také distanční výukou, při které měl problémy s technikou. Uvedené rozhodnutí bylo zrušeno a rozhodnutím děkana ze dne 5. 11. 2021 byla stěžovateli povolena druhá výjimka z čl. 20 odst. 2 studijního a zkušebního řádu, stejně jako i povolen podmíněný zápis do 11. semestru akademického roku 2021/2022. Děkan v tomto rozhodnutí upozornil stěžovatele na jeho povinnost úspěšně splnit dva předměty ukončené zkouškou a také předměty související s tělesnou výchovou, diplomovou prací a povinně volitelné předměty.

[42] Dne 16. 2. 2022 podal stěžovatel v pořadí již třetí žádost o výjimku ze studijního a zkušebního řádu, kterou odůvodnil tím, že mu došly síly a neodhadl svoji osobní situaci. Svých pochybení v průběhu studia si byl vědom, včetně lehkomyšlnosti na počátku studia. V žádosti poukázal i na úmrtí v rodině. Neúčast v předmětu tělesná výchova – posilovny odůvodnil klidovým režimem nařízeným lékařem po nemoci v délce trvání dvou týdnů a dále uvedl, že v dalších týdnech nasbíral další absence, tudíž nemohl předmět ukončit. K nesplnění předmětu MP904Z Právo životního prostředí II – seminář, uvedl, že jej nemohl dokončit, neboť u něj nebyla srozumitelně stanovena forma ukončení. Ohledně dalšího předmětu MV915K Správní soudnictví poukázal na to, že mu již v minulosti byla udělena výjimka tento kurz neopakovat. Tuto třetí výjimku pro zápis do následujícího 12. semestru studia však děkan stěžovateli nepovolil. Důvodem bylo nesplnění předmětů 8. semestru, ačkoliv byl stěžovatel již v semestru 11., a také skutečnost, že doposud neměl zadáno téma diplomové práce. Proti tomuto rozhodnutí se bránil odvoláním.

[43] Dříve než bylo o tomto odvolání rozhodnuto stěžovatel požádal dne 19. 5. 2022 o povolení ukončit předměty v semestru jaro 2022. Poukázal na to, že vyčkával na rozhodnutí žalovaného o jeho odvolání, což zhoršovalo jeho psychický stav, který měl již tak zhoršen vzhledem k jeho osobní situaci. Této žádosti děkan nevyhověl rozhodnutím ze dne 6. 6. 2022, č. j. MU-IS/144470/2022/1740345/PrF, neboť se stěžovatelem bylo vedeno řízení o ukončení jeho studia. Odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 10. 2022, následujícího dne pak napadeným rozhodnutím zamítl také odvolání proti rozhodnutí děkana uvedenému v odst. [1].

[44] V napadeném rozhodnutí se rektor vyjádřil k předmětům MP904Z Právo životního prostředí II – seminář a MV915K Správní soudnictví, přičemž jejich neúspěšné ukončení nepovažoval za rozhodné pro nemožnost povolení požadované výjimky. Naproti tomu k nesplnění předmětu tělesná výchova – posilovny rektor uvedl, že řešení navržené stěžovatelem o možnosti jejich splnění v dalším semestru není možné s ohledem na to, že mu nevznikl nárok na zápis do něj. Ve vztahu k předmětu MP1003K Diplomový seminář – projekt a MP1004K Diplomový seminář dále rektor vyslovil, že nebyly rozvrhovány a pravidelná účast v nich nebyla vyžadována. Rektor poukázal i na to, že v prvně uvedeném předmětu stěžovatel neměl do dne vydání napadeného rozhodnutí zvoleno ani téma závěrečné diplomové práce a výhod individuálního studijního plánu využil jen v minimální

pokračování

míře (plnění odevzdával v poslední den prodlouženého zkouškového období apod.). Ve shodě s rozhodnutím děkana rektor poukázal ve vztahu k problémům se studiem během pandemie na možnost zapůjčení výpočetní techniky.

[45] Podle čl. 20 odst. 1 studijního a zkušebního řádu, *jestliže student neukončil zapsaný předmět úspěšně, je mu tento automaticky zapsán v nejbližším semestru, kdy se uskuteční jeho výuka (dále jen "opakovaný předmět")*. Podle odst. 2 téhož ustanovení, *studentovi, který ani po vyčerpání možností podle čl. 18 odst. 2, respektive čl. 19 odst. 2, neukončil opakovaný předmět úspěšně, nevzniká právo zápisu do následujícího semestru (čl. 12).*

[46] Podle čl. 12 odst. 1 studijního a zkušebního řádu, *student bakalářského nebo magisterského programu získává právo na zápis do následujícího semestru v daném studiu, jestliže současně*

- a) úspěšně ukončil všechny opakované předměty (čl. 20 odst. 1) zapsané v aktuálním semestru,*
- b) splnil podmínku zápisu do následujícího semestru podle odstavce 2,*
- c) nepřekročil dvojnásobek standardní doby studia určené pro tento program.*

[47] Podle čl. 12 odst. 6 studijního a zkušebního řádu, *studentovi, jemuž v daném studiu nevzniklo právo na zápis podle odstavců 1 až 3 do následujícího semestru k poslednímu dni termínu pro tento zápis, je ukončeno studium podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona.*

[48] Podle čl. 43 studijního a zkušebního řádu, *děkan je oprávněn udělit studentovi na základě jeho písemné a řádně odůvodněné žádosti výjimku z ustanovení tohoto Řádu.*

[49] Stěžovateli bylo ukončeno studium podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách s ohledem na to, že mu podle čl. 12 odst. 6 studijního a zkušebního řádu nevzniklo právo na zápis do 12. semestru studia pro nesplnění podmínky vyplývající z čl. 12 odst. 1 písm. a) téhož řádu. Neukončil totiž úspěšně všechny opakované předměty ve smyslu čl. 20 odst. 1 studijního a zkušebního řádu a nebyla mu udělena výjimka pro zápis do 12. semestru. Těmito nesplněnými předměty, pro které došlo k ukončení studia, byl jednak předmět MP1003K Diplomový seminář – projekt a dále předmět FSpS:p991 Tělesná výchova – Posilovny.

[50] Jak vyplývá z čl. 43 studijního a zkušebního řádu, děkan je oprávněn udělit studentovi výjimku z tohoto řádu, je to však jen možnost, nikoliv povinnost. Krajský soud správně poukázal na to, že rozhodování o udělení této výjimky probíhá v rámci správního uvážení. To sice podléhá soudnímu přezkumu, avšak pouze z toho pohledu, zda nevykazuje znaky libovůle, zda jej správní orgán nezneužil či nepřekročil jeho meze. Z uvedeného důvodu je nezbytné, aby správní orgán ve svém rozhodnutí uvedl dostatek důvodů a úvah, které jej vedly k jím přijatému závěru. Nejvyšší správní soud přitom souhlasí s krajským soudem v tom, že v souzené věci správní orgány uvedené zákonné limity svého správního uvážení nikterak neporušily. V podrobnostech lze odkázat na správné a přílehlavé závěry, které k této otázce vyslovil krajský soud především v odst. 41. až 45. napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud k nim nemá žádná další doplnění, ztotožňuje se s nimi a pro stručnost na ně odkazuje. Nepovažuje za účelné opakovat na tomto místě již jednou správně vyřčené.

[51] Stěžovatel opakovaně poukazuje na pokyny děkana č. 5/2020 i č. 2/2021. Krajský soud se jejich existencí a významem pro věc zabýval v odst. 30. a 31. napadeného rozsudku. Z těchto pokynů vyplývá, že se týkají řešení technických záležitostí při distančním ukončování předmětů, zejména požadavků na připojení k internetu, hardware i software a vyplývá z nich též odpovědnost studentů za vyhovění těmto požadavkům a povinnosti garanta předmětu v tomto směru. Naproti tomu dané pokyny neobsahují úpravu samotné distanční výuky. Jak správně dovodil již krajský soud, tyto pokyny nemohly mít vliv na posouzení absencí stěžovatele v rámci distanční výuky, ani nesouvisely s hodnocením technických problémů, kterým stěžovatel podle svého tvrzení čelil. Nařízení distanční výuky nebylo důsledkem přijetí těchto pokynů. Pokyny pouze technicky řešily provádění distančního ukončování předmětů – zápočtů, kolokvií či zkoušek. Stěžovatel přitom opakovaně namítal, že měl problémy zapojit se distančně do výuky, nikoliv však se samotným distančním ukončením předmětů. Nadto uvedené pokyny nebyly v řízení o ukončení studia se stěžovatelem (či nepovolení výjimky ze studijního a zkušebního řádu) ze strany děkana či rektora užity. Pro uvedené považuje Nejvyšší správní soud stěžovatelovy námitky stran těchto pokynů za zcela neopodstatněné a jdoucí mimo rámec rozhodovacích důvodů obou správních rozhodnutí. Nejinak se ostatně vyjádřil i krajský soud ve shora označených pasážích napadeného rozsudku.

[52] Stěžovatel v kasační stížnosti obsáhle popisuje, že se snažil studium ukončit a činil vše pro úspěšné ukončení jednotlivých předmětů a shodně jako v žalobě poukazuje i na dostatečný počet dosažených kreditů. Opakuje, že vše bylo zapříčiněno distanční výukou a technickými nedostatky při distanční výuce, kterým čelil, když se nemohl připojit k výuce za pomoci MS Teams, učitelé mu nevycházeli vstříc s náhradními řešeními, apod.

[53] Nejvyšší správní soud v tomto ohledu nejprve poukazuje na obsah stěžovatelových tří žádostí o povolení výjimek adresovaných děkanovi, jejichž obsah byl shrnut výše. Ve dvou případech mu bylo vyhověno, teprve se třetí žádostí, jíž se týká předmět tohoto řízení, nebyl úspěšný. Stěžovatel v těchto svých žádostech sice poukazuje mimo jiné i na problémy s technickým vybavením a s jeho funkčností při plnění předmětů, avšak stěžejními důvody, kterými své žádosti o povolení výjimky odůvodňoval, byly především pochybení na jeho straně, lhostejnost v přístupu ke studiu v jeho počátku, následně i osobní a psychické problémy, potažmo nedostatek času, pro který nemohl využít všechny vypsane termíny zkoušek. Teprve v odvolání a poté v řízení před krajským soudem stěžovatel klade důraz na nedostatky distanční výuky, technické problémy a neaktivitu ze strany vyučujících, kteří s ním vhodně nekomunikovali a neumožnili mu tak předměty ukončit. Z uvedeného je podle Nejvyššího správního soudu zjevná jistá rozpornost a účelovost. Nyní akcentované technické problémy při distanční výuce byly dříve spíše okrajovým problémem a rozhodně nebyly podstatou a stěžejním důvodem stěžovatelových žádostí o povolení výjimek ze studijního a zkušebního řádu, tudíž ani komplikacemi, kterým při plnění studia podle svého tvrzení čelil.

[54] Jak již uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí i krajský soud v napadeném rozsudku, studentům, tudíž i stěžovateli, který to ostatně nepopírá, univerzita v době distanční výuky nabídla možnost vypůjčení notebooku. Toho však stěžovatel využil až v semestru podzim 2021, aniž vysvětlil, co mu bránilo v dřívějším využití této nabídky. Uvedení takových skutečností přitom mohlo mít jistě význam při posouzení celého případu, přístupu k posouzení stěžovatelovy třetí žádosti o povolení výjimky ze studijního a

pokračování

zkušebního řádu a v konečném důsledku i v předčasném ukončení jeho studia. I proto nelze přisvědčit stěžovateli argumentaci ohledně technických problémů při výuce, které v řízení před správními soudy uvádí jako důvod neúspěšného ukončení některých předmětů. Stěžovatel ostatně ani netvrdil, že by tvrzené technické problémy přetrvávaly i po vypůjčení notebooku v semestru podzim 2021 a že právě to bylo důvodem nemožnosti úspěšně ukončit některé předměty v tomto semestru. S ohledem na dispoziční zásadu, kterou je řízení před správními soudy ovládáno, však nebylo povinností krajského soudu namísto stěžovatele tyto skutečnosti, svědčící v jeho prospěch, z vlastní iniciativy zjišťovat, jak stěžovatel v kasační stížnosti mylně dovozuje.

[55] Neúspěšné studium pak nemůže stěžovatel svalovat ani na vyučující. Ze správního spisu neplyne, že by vyučující na stěžovatelovy žádosti o řešení jeho komplikací při studiu nereagovali, a současně z něj nevyplývá ani tvrzená snaha stěžovatele se s vyučujícími opakovaně spojit a problémy nejen technického rázu blíže řešit. Spíše naopak z obsahu správního spisu plyne snaha příslušných pracovníků univerzity vyjít stěžovateli v jeho požadavcích vstříc (viz např. e-mailová komunikace připojená ke stěžovatelově žádosti o výjimku pro zápis do semestru podzim 2021). Jak správně uvedl i krajský soud, stěžovatel měl možnost tvrzenou neaktivitu vyučujících řešit prostřednictvím jejich nadřízených, pokud měl za to, že na jeho dotazy či žádosti adekvátně nereagují a nespolupracují s ním. V tomto ohledu jsou stěžovatelova tvrzení veskrze obecná a ničím nepodložená. Jak již výše uvedeno, není povinností ani krajského soudu ani Nejvyššího správního soudu za stěžovatele tuto jeho argumentaci domýšlet.

[56] Ze správního spisu se naopak Nejvyššímu správnímu soudu jeví, že stěžovatel neměl dříve (v období semestrů jaro 2020 až jaro 2021) zájem na vypůjčení notebooku, své povinnosti v rámci jednotlivých předmětů odkládal, plnil až v poslední dny stanovených termínů či plnit nehodlal. O jeho přístupu ke studiu vypovídá i to, že nebyl schopen si téměř rok vybrat a zadat téma své diplomové práce, což bylo *de facto* jediným požadavkem na splnění předmětu MP1003K Diplomový seminář – projekt, stejně jako plnění jeho povinností v rámci individuálního studijního plánu, pro který mu byla prodloužena možnost skládat zápočty i zkoušky během léta až do začátku září, aniž však využil všechny možné termíny. Uvedené nepochybně nesvědčí o aktivním přístupu stěžovatele ke studiu poté, co mu dříve byly povoleny již dvě výjimky ze studijního a zkušebního řádu a byl mimo jiné upozorněn na nezbytnost chybějící předměty dokončit.

[57] Nejvyšší správní soud také nepřehlédl, že stěžovatel k neúspěšně ukončenému předmětu tělesná výchova – posilovny v žalobě ničeho netvrdil (viz též odst. 39. napadeného rozsudku). Tvrzení k tomuto předmětu uplatnil teprve při jednání krajského soudu, který je však posoudil jako opožděná, více se jimi proto nezabýval. Nyní v kasační stížnosti namítá, že si tento předmět šetřil na závěr studia jako příjemný bonus. Z uvedeného je zřejmé, že nynější stěžovatelova kasační argumentace je nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť stěžovateli nic nebránilo ji uplatnit již v rámci včasných žalobních bodů. To neučinil a krajský soud se těmito otázkám nemohl věnovat. Nemůže tak tudíž činit nyní ani Nejvyšší správní soud.

[58] Krajský soud ke splnění daného předmětu (tělesná výchova - posilovny) v kontextu se stěžovateli tvrděními o technických problémech při distanční výuce poukázal na to, že již z názvu daného předmětu vyplývá, že k jeho splnění nebylo používání notebooku

třeba. Ačkoliv z obsahu správního spisu neplyne popis skutečného průběhu výuky daného předmětu, tedy zda probíhala distančně či prezenčně s určitými omezeními, stěžovatel k tomu opět blíže ničeho netvrdí a pouze v obecnosti poukazuje na nestandardní povahu dané výuky, aniž je zřejmé, co uvedeným míní. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že pokud stěžovatel měl již v semestru podzim 2021 vypůjčený od univerzity notebook (což není sporné), pak i pokud by měla výuka daného předmětu probíhat distančně, nemohly být technické problémy důvodem pro neúčast v jeho výuce či v jeho splnění. Pokud naopak probíhala prezenčně, pak stěžovatel vůbec netvrdí (kromě své výše zmíněné dvoutýdenní nemoci) ničeho, co by mu bránilo v účasti a úspěšném ukončení daného předmětu. Nejvyšší správní soud v této souvislosti opětovně zdůrazňuje výše již uvedené, totiž že krajský soud své závěry ve vztahu k danému předmětu vyslovil na podkladě žaloby, v níž k tomu stěžovatel žádná konkrétní tvrzení neuváděl. Později doplněná tvrzení posoudil jako opožděná pro jejich uplatnění po lhůtě vyplývající z § 71 odst. 2 s. ř. s., aniž stěžovatel tento závěr krajského soudu napadá.

[59] Pro úplnost a nad rámec potřebného Nejvyšší správní soud dodává, že pokud stěžovatel poukazuje v souvislosti s předmětem tělesná výchova - posilovny na situaci jiných studentů v kontextu jejich zdravotního stavu, zbývá dodat, že stěžovatel nebyl z daného předmětu pro svůj zdravotní stav osvobozen, bylo tudíž jeho povinností i tento předmět, byť možná s jistými potížemi danými pandemickou situací, splnit. Volba daného předmětu byla na stěžovateli, který si proto musel být vědom toho, že je povinen jej splnit, neboť se k jeho splnění zavázal. Tato povinnost ostatně byla výslovně zmíněna i v rozhodnutí děkana o druhé žádost o povolení výjimky ze studijního a zkušebního řádu (viz odst. [40]).

[60] Co se týče diplomového semináře, který stěžovatel taktéž nesplnil, jeho podstatou byla primárně volba tématu diplomové práce, nikoliv její samotné zpracování. To stěžovatel nerozpориje. Poukazuje-li tedy na nejistotu ohledně možnosti odevzdání diplomové práce a složení závěrečné zkoušky spojenou s distanční výukou, čímž odůvodňuje nesplnění daného předmětu, zbývá dodat, že se jedná o tvrzení zcela irelevantní, které nemůže nikterak ospravedlnit stěžovatelovu pasivitu při studiu. Stěžovatel ostatně ani nezpochybňuje, že tento zcela zásadní předmět (na rozdíl od tělesné výchovy) neměl rozvrženou žádnou docházku a nebylo třeba se jej pravidelně účastnit. Z uvedeného důvodu ani případné tvrzené problémy s technikou nemohly mít na jeho úspěšné splnění žádný vliv. Stěžovatel si ostatně jistě mohl zvolit téma diplomové práce i prostřednictvím jiných komunikačních prostředků, než jsou MS Teams, o což se podle obsahu správního spisu také nepokusil. I z toho je zjevná jeho pasivita. Ze všech výše uvedených důvodů krajský soud nepochybil, pokud závěry správních orgánů o neudělení výjimky ze studijního a zkušebního řádu považoval za zákonné, neboť nevykračují z mezí správního uvážení. Ani Nejvyšší správní soud nemá těmto závěrům co vytknout.

[61] Nejvyšší správní soud k právě uvedenému doplňuje, že ve shodě s krajským soudem považuje za zcela bezvýznamné, zda stěžovatel v době svého studia dosáhl potřebného počtu kreditů. Nejednalo se totiž o otázku, pro kterou by bylo jeho studium předčasně ukončeno, a nebylo proto třeba se jí více zabývat. Samotný počet kreditů totiž nemohl zhojit nedostatek řádného splnění jiných nezbytných studijních povinností ze strany stěžovatele, konkrétně úspěšného složení všech opakovaných předmětů.

pokračování

[62] Nejvyšší správní soud nikterak nezlehčuje obtížnou situaci, která panovala nejen ve školství v období pandemie onemocnění Covid-19. Z obsahu správního spisu však zřetelně plyne, že univerzita byla vůči stěžovateli vstřícná, snažila se s ním (nejen) technické problémy řešit, povolila mu hned dvě výjimky ze studia a stěžovateli (stejně jako dalším studentům) v době distanční výuky nabídla technickou pomoc při plnění studijních povinností formou vypůjčení notebooku.

[63] Nejvyšší správní soud s ohledem na vše výše uvedené shrnuje, že skutková zjištění, z nichž vyšly správní orgány, mají oporu ve spisech a jsou s nimi v souladu. Krajský soud při posouzení věci nepochybil a dospěl ke správným právním závěrům o tom, že při rozhodování o povolení výjimky ze studijního a zkušebního řádu správní orgány respektovaly zákonné limity správního uvážení a důvody svého rozhodnutí také dostatečně odůvodnily. S ohledem na nepovolení uvedené výjimky ze studijního a zkušebního řádu je správný i navazující závěr krajského soudu o ukončení stěžovatelova studia pro nesplnění všech požadavků vyplývajících ze studijního a zkušebního řádu. Kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. taktéž nejsou naplněny.

VI.

[64] Kasační stížnost není pro výše uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[65] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a právo na náhradu nákladů tohoto řízení nemá. Žalovanému jako v řízení úspěšnému účastníkovi žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. října 2025

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu